

2. Esimese küsimuse järel teise võimalusena juhuks, kui Euroopa Kohus peaks vastama artikli 267 kolmanda lõigu tõlgendamise küsimusele nii, et eelotsuse taotlemine on kohustuslik: kas Euroopa Liidu toimimise lepingu artiklis 26 („Siseturg“), artiklis 49 („Asutamisõigus“), artiklis 56 („Teenuste osutamise vabadus“), artiklis 63 („Kapitali liikumise vabadus“) ja Euroopa Liidu põhiõiguste harta artiklis 16 („Ettevõtlusvabadus“) sätestatud õigusnormide ja põhimõtete ning üldise õiguspärase ootuse põhimõttega (mis on „üks liidu aluspõhimõtteid“, nagu leidis Euroopa Kohus 14. märtsi 2013. aasta otsuses kohtuasjas C-545/11) on vastuolus selliste liikmesriigi õigusnormide kehtestamine ja kohaldamine (seaduse nr 220/2010 artikli 1 lõike 78 punkti b alapunktid 4, 8, 9, 17, 23 ja 25), mis näevad varasemat lepingut täiendava aktiga ette uusi nõudeid ja kohustusi ka sellistele isikutele, kellel juba on seaduslike hasartmängude teemaatilise korraldamise valdkonnas kontsessioon (jätmata neile isikutele oma tegevuse nõuetega vastavusse viimiseks mingit tähtaega)?

LL'i 9. juulil 2016 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (seitsmes koda) 19. aprilli 2016. aasta kohtumääruse peale kohtuasjas T-615/15: LL versus Euroopa Parlament

(Kohtuasi C-326/16 P)

(2016/C 343/38)

Kohtumenetluse keel: leedu

Pooled

Apellant: LL (esindaja: advokatas J. Petrulionis)

Teine menetlusosaline: Euroopa Parlament

Apellandi nõuded

- tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu (seitsmes koda) 19. aprilli 2016. aasta kohtumäärus kohtuasjas T-615/15: LL versus Euroopa Parlament, millega Üldkohus jättis läbi vaatamata apellandi nõude tühistada esiteks Euroopa Parlamendi peasekretäri 17. oktoobri 2014. aasta otsuse D(2014) 15503, millega nõuti talle ebaõigesti tasutud parlamendiliikmete assisteerimise hüvitise tagastamist, ning teiseks 5. mai 2014. aasta võlataede nr 2014-575;
- saata asi uueks läbivaatamiseks tagasi.

Väited ja peamised argumendid

Apellant põhjendab oma apellatsioonkaebust kolme väitega.

1. Euroopa Liidu Üldkohus ei analüüsinud ja hinnanud terviklikult, õigesti, kõikehõlmavalt ja objektiivselt kõiki koos hagi esitatud kirjalikke tõendeid, mis olid olulised, tuvastamaks nõuetekohaselt ja õigesti menetluse algatamise tähtaega, ja seetõttu tehti kohtumääruses järeldusi, mis on toimiku materjalide ning hagi osutatud õigusnormidega vastuolus, muuhulgas et „[hagi] esitati enam kui 17 kuud pärast nimetatud kuupäeva“, „hageja ei ole tõendanud ja isegi mitte osutanud sellele, et esinevad ... tingimused, mis lubaksid kõnealuse tähtajast Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 45 lõike 2 alusel erandit teha“ ja „hagi tuleb ilmselge vastuvõetamatuse tõttu jätta läbi vaatamata põhjusel, et selle esitamisel on ületatud tähtaega“.
2. Üldkohus ei kohaldanud kohtumääruses ELTL artiklit 263 nõuetekohaselt, rikkus ka Euroopa Parlamendi liikmete põhimääruse rakendusmeetmete artiklit 72 ning hindas ebaõigesti Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 45 kohaldamise võimalust:
 - kuna appellant kui Euroopa Parlamendi endine liige ei nõustunud Euroopa Parlamendi peasekretäri otsusega (ja selle alusel koostatud võlataetega) ning leidis, et see on alusetu, ta kasutas õigust ja täitis nõudeid, mis on nähtud ette Euroopa Parlamendi liikmete põhimääruse rakendusmeetmete artiklis 72, esitades kaebuse asjaomase otsuse peale kõigepealt kvestoritele ning seejärel Euroopa Parlamendi juhatusele ja Euroopa Parlamendi presidendile;

- alles pärast seda, kui apellant oli 10. septembril 2015 saanud Euroopa Parlamendi esindajalt elektronkirja ja koos sellega muude dokumentide seas Euroopa Parlamendi presidendi Euroopa Parlamendi liikmete põhimääruse rakendusmeetmete artikli 72 lõike 3 alusel 26. juuni 2015. aastal koostatud lõpliku kirja nr 311354, tekkis apellandil õigus esitada Üldkohtule Euroopa Parlamendi peasekretäri otsuse ja selle alusel koostatud võlateate tühistamise nõudes hagi;
 - just sel päeval, kui apellant sai kätte Euroopa Parlamendi presidendi Euroopa Parlamendi liikmete põhimääruse rakendusmeetmete artikli 72 lõike 3 alusel 26. juuni 2015. aastal koostatud lõpliku kirja nr 311354, see on 10. septembril 2015, hakkas ELTL artikli 263 kuuenda lõigu alusel kulgema kahekuuline tähtaeg, mille jooksul oli apellandil õigus Üldkohtule esitada Euroopa Parlamendi peasekretäri otsuse ja selle alusel koostatud võlateate tühistamise nõudes hagi;
 - seda arvestades ning ELTL artikli 263 kuuenda lõigu alusel lõppes Üldkohtule hagi esitamise tähtaeg 10. detsembril 2015. Hagi saabus Üldkohtu kantseelisse 4. novembril 2015. See tähendab, et ELTL artikli 263 kuuendas lõigus sätestatud kahekuulist menetluse algatamise tähtaega ei ole rikutud ning see hagi ei esitatud hilinenult;
 - Üldkohus ei hinnanud kohtumääruses üldse kõiki dokumente ja asjaolusid, millele oli viidatud, ning Parlamendi liikmete põhimääruse rakendusmeetmete artikli 72 sätteid, see on sätteid, mida apellant järgis ja mille alusel ta esitas Euroopa Parlamendi peasekretäri otsuse ja võlateate peale kohtueelses menetluses kaebuse;
 - Üldkohus rikkus apellandi õigusi ja huve ning kohaldas ka ELTL artiklit 263 ebaõigesti, lisaks rikkus ta Euroopa Parlamendi liikmete põhimääruse rakendusmeetmete artiklit 72;
 - Peale selle leidis Üldkohus kohtumääruses ebaõigesti ja alusetult, et Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artiklit 45 ei ole võimalik kohaldada. Vaidluse kohtueelse menetluse läbiviimine, apellandi aktiivne, hoolikas, tähelepanelik ja teadlik käitumine, dokumentide kättesaamise aeg ja muud asjaolud kinnitavad, et kõnealuses asjas oleks isegi juhul, kui ka otsustati, et menetluse algatamise tähtaega on ületatud, tulnud seda tähtaega uuendada, kuna seda ületati olulistel, objektiivsetel ja põhjendatud kaalutlustel, nimelt Euroopa Parlamendi liikmete põhimääruse rakendusmeetmete artikli 72 järgimiseks (Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 45 esimene lõik). Apellant ei saanud teada, et Euroopa Parlamendi liikmete põhimääruse rakendusmeetmete artiklis 72 sätestatud kohustusliku menetluskorra järgimine võib tähendada, et ta kaotab õiguse algatada menetluse Üldkohtus (Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 45 teine lõik). Olgu märgitud, et apellant tõstas hagi hiljem ka küsimuse, kas kvestorite ning Euroopa Parlamendi juhatuse poolt Euroopa Parlamendi liikmete põhimääruse rakendusmeetmete artikli 72 alusel tehtud otsused olid põhjendatud ja õiguspärased.
3. Üldkohus kohaldas kohtumääruses Üldkohtu kodukorra artiklit 126 ebaõigesti ning otsustas selle alusel kohtumääruses menetlus lõpetada ja jätta hagi läbi vaatamata;
- Üldkohus tugines kohtumääruses kodukorra artikli 126 kohaldamisel üksnes asjaolule ja põhjendusele, et menetlus algatati hilinenult, see tähendab pärast ELTL artikli 263 kuuendas lõigus sätestatud aja lõppu;
 - hagi oli selgitatud, et ELTL artikli 263 kuuendas lõigus sätestatud menetluse algatamise tähtaega ei ole ületatud, ning seetõttu jättis Üldkohus hagi kohtumäärusega kodukorra artikli 126 alusel ebaõigesti ja ebaseaduslikult läbi vaatamata;
 - kõnealuses asjas puuduvad Üldkohtu kodukorra artikli 126 kohaldamise alus ja tingimused. Hagi esitati enne ELTL artikli 263 kuuendas lõigus ette nähtud tähtaja lõppu ning seetõttu ei saa leida, et see on ilmselgelt vastuvõetamatu. Kõnealuses asjas rikkus Üldkohus kodukorra artiklit 126, kuna kohaldas seda ebaõigesti ja ebaseaduslikult.

4. Üldkohtu määrusega rikuti apellandi õigust tõhusale õiguskaitsvahendile ja õiglasele kohtulikule arutamisele, mis on sätestatud Euroopa Liidu põhiõiguste harta artikli 47 lõigetes 1 ja 2, kuna Üldkohus jättis hagi ebaseaduslikult ja ebaõigesti ilmselge vastuvõetamatuse tõttu kodukorra artikli 126 alusel läbi vaatamata põhjusel, et see on väidetavalt esitatud hilinenult, ning jättis selle sisuks olnud nõude, argumendid ja väited analüüsimata.
5. Üldkohus leidis kohtumäärusega ebaõigesti, et apellant peab oma Üldkohtu menetlusega seotud kohtukulud ise kandma (Üldkohtu kodukorra artikkel 133 ja artikli 134 lõige 1):

Üldkohus jättis kohtumäärusega hagi kodukorra artikli 126 alusel ebaõigesti läbi vaatamata ja seetõttu otsustas ta samuti ebaõigesti, et apellant peab oma Üldkohtu menetlusega seotud kohtukulud ise kandma. Pärast seda, kui Üldkohtu määrus tühistatakse ja kohtuasi saadetakse esimesele kohtuastmele uueks läbivaatamiseks tagasi, tuleb kohtukulude jaotamise küsimus Üldkohtu lõplikus otsuses otsustada uuesti, ja kui hagi rahuldatakse, siis peab mõistma apellandi kõik kohtukulud välja kostjalt, see on Euroopa Parlamendilt (Üldkohtu kodukorra artikkel 133 ja artikli 134 lõige 1).

15. juunil 2016 esitatud hagi – Euroopa Komisjon versus Poola Vabariik

(Kohtuasi C-336/16)

(2016/C 343/39)

Kohtumenetluse keel: poola

Pooled

Hageja: Euroopa Komisjon (esindajad: K. Hermann ja E. Manhaeve)

Kostja: Poola Vabariik

Hageja nõuded

— Hageja palub tuvastada, et kuna

— alates aastast 2007 ja kuni vähemalt aastani 2013 ületati 35 õhukvaliteedi piirkonnas PM₁₀ osakeste päeva piirtaset ja 9 õhukvaliteedi piirkonnas aasta piirtaset, ning ei ole esitatud teavet olukorra paranemise kohta;

— välisõhukvaliteedi kavades ei ole ette nähtud sobivaid meetmeid nende ajavahemike vähendamiseks, mille jooksul PM₁₀ osakeste piirtaset ületatakse;

— päeva piirtaset koos lubatud ületamismääraga ületati 1. jaanuarist 2010 kuni 10. juunini 2011 piirkonnas 14.17 – Radomi linn –, piirkonnas 14.18 – Pruszków-Żyrardów – ja piirkonnas 16.15 – Kędzierzyn-Koźle – ning 1. jaanuarist 2011 kuni 10. juunini piirkonnas 30.3 – Ostrów-Kępnó;

— Euroopa Parlamendi ja nõukogu 21. mai 2008. aasta direktiivi 2008/50/EÜ välisõhu kvaliteedi ja Euroopa õhu puhtamaks muutmise kohta ⁽¹⁾ artikli 23 lõike 1 teist lõiku ei ole nõuetekohaselt üle võetud,

siis on Poola Vabariik on rikkunud kohustusi, mis tulenevad Euroopa Parlamendi ja nõukogu 21. mai 2008. aasta direktiivi 2008/50/EÜ välisõhu kvaliteedi ja Euroopa õhu puhtamaks muutmise kohta artikli 13 lõikest 1 koostoimes XI lisaga, artikli 23 lõike 1 teisest lõigust ning artikli 22 lõikest 3 koostoimes XI lisaga.

— Mõista kohtukulud välja Poola Vabariigilt.